

в зелена униформа, откриха тънките си връхчета, като пушки и бяха готови за бой.

Не се мина дълго време, ето че идат на полянката куп деца. Те тичаха, гонеха се, крещеха, па седнаха на тревата за миг да си починат.

„О, теменужка, теменужка“, извика веднага едно от тях. „Аз ще я откъсна да я занеса на тате. И току протегна ръка да я откъсне, веднага зелените войници се наведоха пред него и насочиха пушките си. Как блеснаха те на слънцето! Но какво можеха да направят? Те бяха тй слаби!

В този момент дотърча друго едно малко момиче.

„Не я късай, не я късай“, викаше то. Бързо коленичи на тревата и простря ръце над теменужката, да я запази. И продължи:

„Тате каза, щом видим първата цвнала теменужка да му я занесем, но с коренчето, за да я посади в градината“.

Как се зарадваха тогава зелените войници! Те свалиха пушките си пред малкото момиче и храстите извикаха: „Така, това е право. Се пак и нам остава нещо: пролетната радост!“

Прев. Хр. Рорбах.

Селски песни.

1.

Сред село хоро се хвана,
сред село наред мегдана,
сбрали са се момите,
от девет села момците.

Хорото води Румена,
Румена бяла, червена,
най-лична мома в селото,
по хубост първа в хорото.
Румена песен пееше,
хоро си ситно ситнеше,
запря се слънце на небо,
да гледа хоро голямо.